

L'ESTRANGER

El ferrocarril de rodalies expel·lia els seus darrers esbufecs abans d'aturar-se davant mateix d'aquella andana on no l'esperava ningú. L'estranger passejava nerviós la llargària sencera del vagó intentant explicar-se. Un jubilat de calba rosada i a penes quatre pèls blanquinosos al cap posava tot l'empeny en esbrinar quin secret s'amagava darrere d'aquelles estranyes paraules. Finalment, va aconseguir que l'estranger li lliurara el bitllet. En aquell mateix moment, les portes corredisses del vagó van obrir-se en un badall immens. L'estranger gairebé no dominava el neguit que li omplia de boira el cervell. El jubilat va llegir treballosament les lletres de miniatura del bitllet i va somriure de satisfacció. Ja sabia on anava l'estranger i, per tranquil·litzar-lo, va adreçar-li una indicació afirmativa amb el cap. En veure el gest i sense donar-li temps a explicar-se, l'estranger va recuperar el bitllet i va baixar tot just un instant abans que les portes corredisses tornaren a estrènyer els seus llavis metàl·lics. No va veure que el jubilat intentava aclarir-li que la pregunta i la resposta no acabaven de correspondre's del tot.

L'estranger va admirar-se que baixara tanta gent en una estació on no pujava ningú i va cridar-li l'atenció que, sobretot, haguera desembarcat tanta gent jove. Però els dos fets, si ho mirava bé, venien a corroborar que aquell home dels quatre pèls li havia indicat correctament. Com que no sabia llegir l'idioma vernacle, va optar per seguir el camí que agafara la majoria. Uns minuts després, es trobava enmig mateix d'una plaça plena de gent. De sobte, va topar amb uns trobadors que recitaven estranyes cançons i als quals seguia un carro medieval amb atxes enceses que espargien arreu de la nit ombres d'amenaça o d'invitació, segons la interpretació que cadascú en fera. Des de dalt del carruatge, una princesa i les seues dames llançaven pregàries que no aconseguia entendre. Un drac d'alè flamejant va irrompre sobtadament i va dividir la gentada en onades que es feien i es refeien al compàs de les corregudes de l'animal mitològic. L'estranger va pensar

que si no arriba a ser per l'home dels quatre pèls s'haguera saltat l'estació on anava.

Va contemplar un instant més la lluita que havien encetat uns cavallers contra el drac i, sense parar més atenció als clams de llibertat de la princesa, que havia sigut captivada pel monstre, va continuar la marxa. Volia veure la major part de les coses que aquell món d'il·lusió li oferia. Abans d'abandonar definitivament la plaça, va donar un cop d'ull per si veia res que li permetera identificar aquella paròdia tan divertida, però només va veure una pancarta on podia reconèixer dues paraules: una volia dir *teather* i l'altra *festival*.

Uns passos més enllà van seduir-lo els sons d'unes flautes andines i allí va romandre dempeus una estona, davant els indígenes de l'altiplà, assaborint la música i esforçant-se en esbrinar el nom d'aquella mena de cabres de coll alt que mai sabia com es deien. Des del carrer veí, li arribaren els aplaudiments que encoratjaven la marxa d'una comitiva, si més no, cridanera: morros de luxe, transformistes de bordell, camperols de gestos exagerats, futbolistes, cabuts, gegants erts com a postes, indis apatxes i vaquers que volien ser de Texas, músics que feien sonar una mena de flautes estridents, nens balladors i nenes balladores d'aire bucòlic, gent, al capdavant, de tota mena i condició conformaven una cavalcada de músiques diverses que no responia, al seu gust, a la fanfàrria que havia llegit a la publicitat.

Fidel a la seua política de seguir a la majoria, en acabant la desfilada, va penetrar en una mena de presó fosca on sonava una música estrident i repetitiva, unes notes que devia haver compost el martell d'algun ferrer medieval. Tot i que no veia

cap figura d'aspecte xinès, no li va costar entendre que l'antre simulava la cambra de tortura del doctor Fu-man-xú, amb aquell soroll espantós que feia rebregar-se espasmòdicament a tot el públic, jovenalla principalment, que gaudia de l'atracció. Realment, calia felicitar els dissenyadors, perquè havien aconseguit un efecte de tortura, si més no, certament impactant.

Va resseguir el camí, i com feia tothom, va franquejar una estructura de cabirons que barrava, no entenia amb quin motiu, el camí. De cop i volta, va trobar-se immersit en una multitud que bevia, fumava i comentava coses que no podia entendre. Alguns romanien en rotgles, la majoria desfilava com un riu envers un lloc que desconeixia. En girar una cantonada, va sorprendre-li que de cop i volta tothom corria en contra seua. La sorpresa, però, a penes va durar un instant. La gent fugia d'una mena de monstre de banyes enceses que causava, enmig de la nit, un efecte aterrador. Lluny d'escapar-se, l'estranger es va plantar enmig del carrer i va buscar la màquina de fer fotos. Volia immortalitzar aquell monstre de foc en un primer pla inoblidable. Tanmateix, no li va ser possible. Quan ja enfocava el rostre enfurimat de l'animal, un cop terrible el va llençar dins d'una casa. Des d'allí, va veure impotent com el monstre negre passava de llarg sense que el poguera atrapar amb el seu objectiu. Va maleir aquell jovenot malcarat que li havia donat l'empenta i que ara el renyia. Però, tot i l'impacte, no podia negar que l'emoció havia sigut intensa. Realment estava bé açò de Port Aventura.

VICENT USÓ I MEZQUITA

